

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **R. P.**, zastoupena Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č.j. MV-11214-5/SO/sen-2014,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, č.j. MV-11214-5/SO/sen-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 8. 2013, č.j. OAM-38536-5/DP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.

- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný dle názoru žalobkyně porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nepostupoval v souladu se zákonem a ostatními předpisy. Dále namítla, že porušil ustanovení § 3 a § 41 odst. 6 téhož zákona, jelikož má povinnost rozhodnout samostatným usnesením o vyhovění či nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty a až poté rozhodovat o samotné žádosti. Dle názoru žalobkyně žalovaný rovněž porušil ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Dále namítla, že žalovaný porušil také ustanovení § 52 téhož zákona, když neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný vůbec nezabýval otázkou dopadů jeho rozhodnutí a jeho přiměřenosti ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobkyně označila rozhodnutí v této otázce za nepřezkoumatelné.
- [3] Žalobkyně žalobu podáním ze dne 24. 10. 2014 doplnila. V doplnění žaloby žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu. Uvedla, že již v podaném odvolání namítala, že se správní orgán I. stupně nevypořádal zákonným způsobem s její žádostí o prominutí zmeškání lhůty, kterou mu doručila společně s její opakovanou žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně uvedla, že nesouhlasí s hodnocením této odvolací námítky, které provedl žalovaný, neboť dle jejího názoru rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 5Ca 268/2008 není na její případ příslušný. Namítla, že správní orgán I. stupně se otázkou prominutí lhůty vůbec nezabýval, pouze po podání odvolání v přípise ze dne 23. 12. 2013 (postoupení odvolání) uvedl, že podací lístek prokazující odeslání první žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl podán taktéž mimo zákonnou lhůtu. Žalovaný na tomto hodnocení setrval, navíc uvedl datum odeslání první žádosti 25. 6. 2013. Namítla, že v napadeném rozhodnutí tak chybí v tomto ohledu jakékoliv odůvodnění. Uvedla, že první podání žádosti bylo učiněno ještě za platnosti jejího původního povolení k pobytu.
- [4] Dále žalobkyně uvedla, že dle konstantní rozhodovací praxe správních soudů a s ohledem na praxi správních orgánů v obdobných případech měl správní orgán I. stupně po podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty rozhodnout o této žádosti samostatným usnesením (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2013, č.j. 9 As 111/2013-33). Žalovaný se však ve vztahu k této žádosti o prominutí zmeškání lhůty omezil na konstatování, že z předloženého podacího lístku ze dne 25. 6. 2013 je zřejmé, že i tak byla žádost podána po skončení lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu. Během řízení tak mělo být dle názoru žalobkyně nejprve rozhodnuto samostatným usnesením o žádosti o prominutí zmeškání lhůty a teprve následně mohlo být rozhodnuto o zastavení řízení.
- [5] Žalobkyně v doplnění žaloby dále namítla, že správní orgán neměl náležitě prokázáno, zda bylo podání učiněno ve lhůtě podle ustanovení § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, a byl povinen vyzvat žalobkyni k odstranění vady jejího podání, jak vyplývá z ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu a z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2010, č.j. 10 Ca 415/2009-49. Žalovaný dle názoru žalobkyně postupoval nezákonným způsobem i v tom, že žalobkyni neumožnil před rozhodnutím seznámení se s podklady. S ohledem na to, že žalovaný prováděl dokazování (podacím lístkem ze dne 25. 6. 2013), měla být žalobkyně vyzvána k seznámení s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně

v takovém případě mohla dále správnímu orgánu dokazovat mimo jiné i pochybení jejího původního zaměstnavatele. Toto však nemohla, jelikož neměla povědomí o tom, že správní orgán zpochybňuje zastoupení jejího bývalého zaměstnavatele, pana Š. N., při tvrzeném opožděném druhém podání. Žalobkyně by byla schopna žalovaným v napadeném rozhodnutí požadovanou plnou moc předložit a zastoupení prokázat. Pro úplnost dodala, že pan N. je spolupodepsán i na žádosti o prominutí lhůty. Uvedla, že sám správní orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že pan N. se nacházel s žalobkyní při jejím opakovaném podání žádosti dne 24. 7. 2013 na pracovišti Ministerstva vnitra. Z toho je dle názoru žalobkyně zřejmé, že veškeré úkony za ni v souvislosti s její žádostí prováděl do začátku roku 2014, kdy původní zaměstnavatel poprvé přiznal, že žádost byla nakonec podána opožděně. Pochybení žalobkyně tak lze přičítat její tehdejší neznalosti právních předpisů kombinovanou s neznalostí českého jazyka, které umocnila důvěra v českého zaměstnavatele, který v minulosti již žalobkyni s administrativou a zařizováním pobytových záležitostí pomáhal. Neznalost češtiny mohl správní orgán zjistit ze spisu ve věci žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu ze dne 5. 12. 2013, když správní orgán I. stupně v usnesení ze dne 7. 3. 2014, č.j. OAM-26229-9/TP-2013 jako důvod pro zastavení řízení uvedl základní neznalost českého jazyka. Dále uvedla, že jakmile jí původní zaměstnavatel potvrdil, že její žádost nebyla vyřízena pozitivně, rozhodla se vyhledat služeb advokáta a tlumočnicků a snaží se tak od té doby vyhovět veškerým právním předpisům tak, aby na území České republiky mohla legálně žít.

- [6] Žalobkyně dále namítla, že nesouhlasí s hodnocením žalovaného ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího života. Dle názoru žalobkyně je nepřípustné a nespravedlivé, aby s ohledem na charakter rozhodnutí správních orgánů byl způsoben následek pro žalobkyni tak nepříznivý, aniž by bylo vůbec přihlédnuto k přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do jejího života. Takové rozhodnutí je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011. Uvedla, že napadené rozhodnutí pro ni bude mít nevratné důsledky, když bude nucena se ve svém již vyšším věku vrátit do Thajska, přestože v České republice žije legálně již více než 10 let, vybudovala si tu hluboké soukromé i pracovní vazby a žije zde její životní partnerka, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt a se kterou žije žalobkyně ve společné domácnosti. Zastavení řízení, tj. faktické neprodloužení doby platnosti povolení k pobytu, by představovalo pro žalobkyni zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život. Toto pravomocné rozhodnutí ve svém důsledku znamená, že se žalobkyně nachází fakticky v horší situaci, než kdyby její povolení k dlouhodobému pobytu bylo zrušeno, např. z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, neboť v takovém případě by se správní orgán pravděpodobně otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabýval.
- [7] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že správním spisem je prokázáno, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2013. Dne 24. 7. 2013 podala správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 27. 8. 2013 zastavil, neboť žalobkyně podala předmětnou žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna a při podání žádosti nedoložila existenci relevantních důvodů na její vůli nezávislých, které jí zabránily ve včasném podání žádosti. Dále žalovaný odkázal na

žalobou napadeném rozhodnutí, které bylo dle jeho názoru řádně odůvodněno, a námitky žalobkyně v něm byly vypořádány.

- [8] O podané žalobě rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2017, č.j. 6A 195/2014-39, kterým zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud ve svém rozsudku shledal prakticky všechny žalobní námitky nedůvodnými, avšak dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při rozhodování nezkoumal důsledky pro rodinný a soukromý život žalobkyně. Správní orgán I. stupně rozhodoval o povolení k pobytu za situace, kdy žalobkyně měla již pobytový status udělen. Městský soud proto dospěl k závěru, že v případě zastavení řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se jedná o obdobnou situaci, jako kdyby bylo její povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, přičemž v případě rozhodování o zrušení pobytu mají správní orgány povinnost zkoumat důsledky pro rodinný a soukromý život cizince. Správní orgán I. stupně tak měl dle zdejšího soudu postupovat podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a tyto dopady v tomto případě zkoumat.
- [9] Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2019, č.j. 9 Azs 284/2017-27, vyhověl a napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku k závěru, že správní orgány neměly povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Žalobkyni byl na území České republiky povolen dlouhodobý za účelem zaměstnání s platností od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2013.
- [12] Dne 24. 7. 2013 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců. Spolu s žádostí podala žalobkyně žádost o prominutí zmeškání lhůty, ve které uvedla, že důvodem pro podání žádosti mimo zákonem stanovenou dobu bylo to, že žalobkyně podala žádost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, uvedla ovšem chybnou adresu a zásilka se jí vrátila zpět. Současně žalobkyně při podání žádosti předložila souhlas s přítomností pana Š. N. při jednání na odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra dne 24. 7. 2013 a dále. Zároveň žalobkyně doložila podací lístek s datem 25. 6. 2013.
- [13] Usnesením ze dne 27. 8. 2013, č.j. OAM-38536-5/DP-2013, správní orgán I. stupně řízení o žádosti podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil, neboť žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.
- [14] Správní orgán I. stupně v odůvodnění tohoto usnesení mimo jiné uvedl, že předložený podací lístek, kde je uvedena chybná adresa, je taktéž podán mimo zákonem stanovenou lhůtu, přičemž správní orgán vyslovil názor, že uvedené důvody nelze podřadit ve smyslu ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pod důvody na žadatelově vůli nezávislé, které by odůvodňovaly podání žádosti mimo zákonnou lhůtu.
- [15] Žalobkyně podala proti tomuto usnesení dne 9. 9. 2013 odvolání. V odvolání žalobkyně uvedla, že důvody k pozdnímu podání byly na její vůli nezávislé.

- [16] V průběhu odvolacího řízení bylo dne 8. 4. 2014 žalovanému doručeno doplnění odvolání původního právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Císaře (plná moc ze dne 4. 4. 2014), ve kterém žalobkyně namítala, že se správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal s její žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání předmětné žádosti. Dále uvedla, že odvoláním napadené usnesení je předčasné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
- [17] Dne 27. 6. 2014 bylo žalovanému doručeno vyjádření současného právního zástupce žalobkyně, ve kterém žádal o zvážení nastalé situace s ohledem na zásadu přiměřenosti, když se žalobkyně nedopustila žádného protiprávního jednání a její pochybení lze omezit pouze na tehdejší neznalost relevantních právních předpisů. Uvedl, že pochybení způsobil její tehdejší zaměstnavatel, kterému důvěřovala a bylo jím ujišťována, že vše je v pořádku.
- [18] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 10. 2014, č.j. MV-11214-5/SO/sen-2014, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [19] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyni povinna podat nejpozději do 17. 6. 2013. Jelikož ji podala dne 24. 7. 2013, tedy po uplynutí lhůty pro její podání, tak k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu již nebyla oprávněna.
- [20] K tvrzením žalobkyně ohledně prominutí zmeškání úkonu žalovaný konstatoval, že předložený podací lístek byl podán dne 25. 6. 2013. Žádost tedy byla podána taktéž mimo zákonem stanovenou dobu.
- [21] K námitkám žalobkyně týkajícím se porušení ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu, žalovaný konstatoval, že právní úprava ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu je úpravou obecnou ke speciální úpravě obsažené v ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců a v souladu se zásadou *lex specialis derogat legi generali* žádost o prominutí zmeškání úkonu se v tomto případě posuzuje podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoli podle ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu (viz rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 5Ca 268/2008). Správní orgán I. stupně proto není povinen o žádosti rozhodnout samostatným usnesením a nepochybil, když rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty odůvodnil až v prvostupňovém rozhodnutí.
- [22] K námitkám nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně žalovaný uvedl, že s ohledem na procesní charakter napadeného usnesení mu přísluší posuzovat pouze oprávněnost podané žádosti z hlediska ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoli přiměřenost vydaného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a téhož zákona.
- [23] K námitce týkající se pochybení tehdejšího zaměstnavatele žalobkyně žalovaný uvedl, že ve spise není založena plná moc opravňující pana Š. N. k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ve spise je založen pouze souhlas s jeho přítomností při jednání na odboru azylové a migrační politiky dne 24. 7. 2013. Opožděnou žádost tedy podala sama žalobkyně.
- [24] Závěrem žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a obsahuje řádné odůvodnění.
- [25] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [26] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [27] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
- [28] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Zdejší soud proto vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č.j. 9 Azs 284/2017-27, dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [29] Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v platném znění, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
- [30] Podle ustanovení § 47 odst. 1 téhož zákona žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.
- [31] Podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) téhož zákona usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.
- [32] Podle ustanovení § 174a téhož zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
- [33] Soud se nejprve zabýval námitkami, které žalobkyně vznesla v podané žalobě. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný v řízení porušil několik zákonných ustanovení. V žalobě porušení těchto ustanovení žalobkyně blíže nerozvedla a setrvala pouze na obecných tvrzeních. Z toho důvodu se i soud k porušení těchto zákonných ustanovení vyjádří pouze v obecné rovině.
- [34] Za prvé žalobkyně namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. K této námitce soud uvádí, že to, zda žalovaný postupoval v souladu se zákony, bude předmětem posouzení v další části rozsudku reagující na dále rozvedené žalobní námitky, které žalobkyně uvedla ve svém doplnění žaloby.
- [35] Dále žalobkyně namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Soud se s touto námitkou žalobkyně neztotožnil,

když dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně objasnily skutkový stav věci, na který následně aplikovaly příslušná zákonná ustanovení.

- [36] Žalobkyně dále namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu, když nevydal samostatné usnesení o žádosti o prominutí zmeškání lhůty. K této námitce se soud vyjádří dále, jelikož ji žalobkyně v doplnění žaloby blíže rozvedla.
- [37] Žalobkyně dále namítala porušení ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, když správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. K této námitce soud uvádí, že z tvrzení žalobkyně není zřejmé, jakým způsobem měly správními orgány právě tato dvě zákonná ustanovení porušit. Dle názoru soudu správní orgány opatřily podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž zjistily všechny okolnosti věci.
- [38] Dále namítala, že správní orgán porušil ustanovení § 50 odst. 4, když nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Opět v obecné rovině soud konstatuje, že na tomto místě žaloby žalobkyně nijak konkrétně neuvedla, ke kterým skutečnostem správní orgán v řízení nepřihlédl. Některé tyto skutečnosti uvedla žalobkyně v doplnění žaloby a soud se k nim tak vyjádří dále.
- [39] Podle názoru žalobkyně žalovaný dále porušil ustanovení § 52 správního řádu, když neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Soud se s tímto obecným tvrzením žalobkyně neztotožnil, když zastal názor, že správní orgány provedly veškeré důkazy, které byly v daném typu řízení potřebné ke zjištění skutečného stavu věci.
- [40] V posledním bodu žaloby žalobkyně namítala, že se žalovaný v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců vůbec nezabýval otázkou dopadů jeho rozhodnutí a jeho přiměřenosti do rodinného a soukromého života žalobkyně, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Této námitce soud ani po posouzení tvrzení, které žalobkyně uvedla v doplnění žaloby, nepřisvědčil z důvodů, jež budou uvedeny dále.
- [41] V doplnění žaloby žalobkyně opětovně namítla, že správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu, když měl dle konstantní rozhodovací správních soudů o žádosti o prominutí zmeškání lhůty rozhodnout samostatným usnesením.
- [42] Soud nejprve k odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2013, č.j. 9 As 111/2013-33, považuje za vhodné odcitovat pasáž, ze které žalobkyně dovodila, že je správní orgán povinen nejprve vydat samostatné usnesení o žádosti o prominutí zmeškání úkony a až poté vydat rozhodnutí o zastavení řízení: *„Stěžovatelka dne 11. 5. 2011 podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tato žádost však nebyla úspěšná, protože dne 29. 8. 2011 vydalo Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň, usnesení č.j. OAM-36168-13/DP-2011, kterým řízení ve věci žádosti stěžovatelky zastavilo. Toto usnesení nabylo právní moci dne 5. 10. 2011. Dne 3. 11. 2011 byl stěžovatelce udělen cestovní příkaz na dobu od 3. 11. 2011 do 1. 1. 2012. Dne 13. 12. 2011, tedy s významným časovým odstupem, podala stěžovatelka odvolání proti zastavení řízení společně se žádostí o prominutí zmeškání úkonu. Zmeškání úkonu jí usnesením ze dne 2. 1. 2012, č.j. OAM-36168-16/DP-2011, nebylo prominuto. Toto usnesení nabylo právní moci dne 24. 1. 2012. Dne 23. 1. 2012 podala stěžovatelka žádost o obnovu řízení.“*
- [43] Citovaná pasáž se nachází v části rozsudku označené jako „IV. Podstatné okolnosti plynoucí ze správního spisu“, nejedná se tak o žádný právní názor vyslovený Nejvyšším správním

soudem. Nadto je i z výše uvedené citace jasné, že chronologie věci byla taková, že řízení o žádosti stěžovatelky bylo usnesením zastaveno a stěžovatelka poté podala se značným časovým odstupem proti tomuto usnesení odvolání spolu se žádostí o prominutí zmeškání úkonu (odvolání). O této žádosti o prominutí zmeškání úkonu pak bylo rozhodnuto usnesením. Již jen z tohoto stručného výčtu úkonu je jasné, že se v případě odkazovaného rozsudku žalobkyně jednalo o zcela jiný sled událostí, a nelze tak přisvědčit názoru žalobkyně, že byl správní orgán I. stupně nejprve povinen vydat samostatné usnesení o žádosti o prominutí zmeškání úkonu a teprve potom rozhodovat v samotné věci.

[44] V daném případě soud přisvědčil názoru žalovaného, který vycházel z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2012, č.j. 5 Ca 268/2008-45. Městský soud v Praze v tomto rozsudku uvedl, že *„žalobkyně v této věci nemůže využít možnosti navrácení v předešlý stav ve smyslu úpravy obsažené v § 41 odst. 1 a 2 správního řádu. Tento institut je při rozhodování o žádostech cizinců o povolení k dlouhodobému pobytu vyloučen, a to vzhledem k existenci speciální úpravy obsažené v § 47 odst. 1 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., která stanoví, z jakých důvodů je cizinec oprávněn podat žádost i po uplynutí zákonné lhůty a že je tak povinen učinit v náhradní lhůtě tří pracovních dnů po zániku důvodů, které mu v podání žádosti bránily. V souladu se zásadou lex specialis derogat legi generali se tedy cizinci v případě zmeškání lhůty k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nemohou dovolávat navrácení v předešlý stav žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2 správního řádu, a to ve lhůtě tam stanovené (15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit), ale mohou postupovat pouze podle úpravy obsažené v § 47 odst. 1 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. Z téhož důvodu také správní orgán I. stupně nebyl povinen samostatným výrokem rozhodovat o žádosti žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty podané podle § 41 odst. 2 správního řádu. Jeho povinností bylo zvážit, zda je žalobkyně oprávněna žádost podat, a to z hlediska lhůt upravených v § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Při tomto posouzení se správní orgán nutně musel zabývat též relevancí důvodů, které žalobkyni údajně zabránily podat žádost včas. Dospěl-li správní orgán k závěru, že žalobkyně podala předmětnou žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna, bylo jeho povinností postupovat podle § 169 odst. 7 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., tj. usnesením řízení zastavit a v odůvodnění rozhodnutí pak uvést, na základě jakých úvah k tomuto závěru dospěl. (...).“*

[45] Z výše uvedeného vyplývá, že právní úprava ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu je úpravou obecnou ve vztahu k úpravě speciální, kterou obsahuje ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců. Žádost o prominutí zmeškání úkonu se tedy v takovém případě posuzuje podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru soudu tak správní orgán I. stupně nepochybil, když žádost o prominutí zmeškání lhůty odůvodnil až v prvostupňovém rozhodnutí o zastavení řízení, tj. posuzoval ji podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nikoli podle ustanovení § 41 odst. 6 správního řádu, tedy že o žádosti nerozhodoval samostatným usnesením. Tuto žalobní námitku tak neshledal soud důvodnou.

[46] K námitce, že se správní orgán I. stupně otázkou prominutí lhůty vůbec nezabýval, pouze po podání odvolání v přípise ze dne 23. 12. 2013 (postoupení odvolání odvolacímu orgánu) uvedl, že podací lístek prokazující odeslání první žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl podán taktéž mimo zákonnou lhůtu, když žalobkyně v doplnění žaloby uvedla, že první podání žádosti bylo učiněno ještě za platnosti jejího původního povolení k pobytu, soud uvádí, že ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

- [47] Soud po prostudování správního spisu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů konstatuje, že se správní orgány otázkou prominutí zmeškání lhůty zabývaly. Konkrétně správní orgán I. stupně se prominutím zmeškáním lhůty zabýval v prvních třech odstavcích na straně 2 prvostupňového rozhodnutí. Konstatoval-li pak správní orgán I. stupně a následně i žalovaný, že i původní žádost byla podána mimo zákonem stanovenou dobu, nepostupovaly správní orgány v rozporu se zákonem, když pouze do odůvodnění uvedly skutečnost, kterou v průběhu řízení zjistily, jelikož podací lístek předložila sama žalobkyně. Žalobkyně byla povinna podat žádost od 2. 4. do 17. 6. 2013. Bylo-li tedy na podacím lístku původní žádosti uvedeno datum 25.6.2013, je tak zcela patrné, že i původní žádost byla podána (pozn. soudu: pokud by správnímu orgánu vůbec došla, což se však vzhledem k chybné adrese uvedené na podacím lístku nestalo) mimo zákonem stanovenou dobu. Zkonstatovaly-li správní orgány tuto skutečnost, nijak dle názoru soudu nepochybily. Ani tuto žalobní námitku tak neshledal soud důvodnou.
- [48] Žalobkyně dále namítla, že správní orgán neměl náležitě prokázáno, zda bylo podání učiněno ve lhůtě podle ustanovení § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu, přičemž byl povinen vyzvat žalobkyni odstranění vady jejího podání.
- [49] K rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2010, č.j. 10 Ca 415/2009-49, soud uvádí, že v tomto rozsudku zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ve věci zastavení z toho důvodu, že žalovaný nevyzval účastníka řízení ke konkretizaci důvodu (na jeho vůli nezávislém), který mu zabránil v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle lhůty uvedené v § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, přičemž mu neumožnil předložení důkazních prostředků o existenci jím tvrzeného důvodu.
- [50] V nyní projednávaném případě se však jedná o zcela jinou situaci. Žalobkyně totiž ve své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedla jako důvod pro podání žádosti mimo zákonem vymezenou dobu to, že podala žádost prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ovšem se špatnou adresou a zásilka se vrátila zpět, přičemž zároveň předložila podací lístek s datem 25. 6. 2013. V průběhu odvolacího řízení pak žalobkyně uvedla, že její pochybení při podávání žádosti způsobil její tehdejší zaměstnavatel, kterému důvěřovala a bylo jí ujišťováno, že vše je v pořádku. Jako jeden z dalších důvodů také uvedla neznalost českých právních předpisů.
- [51] Dle názoru soudu je tak zřejmé, že žalovaný znal důvody, které žalobkyně uváděla na svou podporu v otázce prominutí zmeškání lhůty, přičemž žalobkyně měla dostatek času na předložení důkazních prostředků. Žalovaný, stejně jako před ním správní orgán I. stupně, žalobkyni tvrzené důvody posoudil, přičemž vycházel z obsahu správního spisu a z důkazů předložených žalobkyní. Takový postup žalovaného soud neshledal nezákonným. Zároveň soudu není jasné, k odstranění které konkrétní vady podání měl správní orgán I. stupně žalobkyni vyzvat. Z předloženého podacího lístku je jasné, že i původní žádost byla podána mimo zákonem stanovenou dobu, přičemž tato vada je neodstranitelná.
- [52] Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný postupoval nezákonně, když ji neumožnil před rozhodnutím seznámit se s podklady, když prováděl dokazování podacím lístkem ze dne 25. 6. 2013.
- [53] Tuto námitku soud odmítá z toho důvodu, že ačkoli obecně existuje povinnost umožnit účastníku řízení seznámit se s podklady rozhodnutí, nelze tuto povinnost chápat absolutně v tom smyslu, že by musel správní orgán seznamovat účastníka řízení s podklady, které

sám účastník řízení (žalobkyně) předložil. Tak tomu totiž v případě předmětného podacího lístku bylo. Žalobkyně sama tento podklad předložila a musela tedy jeho obsah nutně znát.

- [54] Dále namítla, že neměla povědomí o tom, že správní orgán zpochybňuje zastoupení jejího bývalého zaměstnavatele, pana Š. N., při tvrzeném opožděném druhém podání, jinak by byla schopna žalovaným v napadeném rozhodnutí požadovanou plnou moc předložit a zastoupení prokázat. Uvedla, že v průběhu řízení bylo zřejmé, že veškeré úkony za ni prováděl zaměstnavatel, přičemž pochybení žalobkyně lze přičítat její neznalosti právních předpisů, neznalosti českého jazyka a důvěře v českého zaměstnavatele.
- [55] K této námitce soud uvádí, že správní spis neobsahuje plnou moc opravňující pana Š. N. k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ve spise je založen pouze souhlas s jeho přítomností při jednání odboru azylové a migrační politiky dne 24. 7. 2013 a dále jeho sdělení, že žalobkyni zaměstnává a vyřizuje za ní pobytové záležitosti. V daném případě je také z předloženého správního spisu zřejmé, že žalobkyně v průběhu správního řízení předložila správním orgánům jiné plné moci, např. plnou moc jejího právního zástupce, plnou moc pro nahlédnutí do spisu pro pana M. F. Institut plné moci tedy musel být žalobkyni znám. Žalobkyně však plnou moc pro svého zaměstnavatele nepředložila ani v řízení před soudem. Odvolávat se tedy na pochybení původního zaměstnavatele je tedy dle názoru soudu nepřipadné a účelové, když ze spisu vyplývá, že žádost podala sama žalobkyně osobně, maximálně za asistence svého zaměstnavatele.
- [56] Dále žalobkyně namítala, že nesouhlasí s hodnocením žalovaného ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího života. Dle názoru žalobkyně je nepřipustné a nespravedlivé, aby s ohledem na charakter procesního rozhodnutí správních orgánů byl způsoben následek pro žalobkyni tak nepříznivý, aniž by bylo vůbec přihlédnuto k přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do jejího života. Takové rozhodnutí je pak dle jejího názoru v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011.
- [57] Soud ve svém původním rozsudku této námitce vyhověl, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu však nyní ve svém novém rozsudku dospěl k závěru, že ani tato námitka není důvodná.
- [58] Je tomu tak proto, že z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, v tehdejší znění, nevyplývala paušální povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince u každého rozhodnutí dle tohoto zákona, jak judikoval i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47, nebo ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30). V nyní posuzované věci proto bylo otázkou, zda se jedná o případ, ve kterém je třeba posuzovat dopady do rodinného a soukromého života žalobkyně, či nikoliv.
- [59] Přiměřenost rozhodnutí se posuzuje zejména u těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle ustanovení § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48). Ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle něhož bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno, správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Správní orgán řízení zastavil, neboť žádost o

prodloužení platnosti povolení k pobytu byla podána opožděně. Pokud nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na vůli cizince, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. V takovém případě nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož zastavení řízení je rozhodnutím procesní povahy a o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27). Soud tak shledal, že správní orgány z uvedených důvodů neměly povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[60] Soud se proto dále neztotožnil s názorem žalobkyně, že na nyní projednávaný případ lze vztáhnout specifické závěry rozsudku sp.zn. 7 As 142/2011, neboť posuzované situace nejsou srovnatelné. V rozsudku sp.zn. 7 As 142/2011 sice byla také podána žádost opožděně, ale tehdejší stěžovatelka byla fakticky závislá na svém manželovi, který však pro nemoc nebyl schopen podat žádost včas. Nejvyšší správní soud se v dané věci zabýval výkladem pojmu okolností nezávislých na vůli žadatele, a to i s přihlédnutím k mezinárodním závazkům ČR vyplývajícím z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.) a nikoliv tím, zda má být obecně při zastavení řízení posuzován zásah do soukromého a rodinného života cizince. Dospěl k závěru, že k opožděnému podání žádosti v dané věci došlo právě proto, že byly naplněny důvody nezávislé na vůli cizince, neboť manžel cizinky, který její záležitosti jinak zařizoval, nebyl schopen kvůli nemoci žádost včas podat. V nyní posuzované věci tvrzené důvody nezávislé na vůli žalobkyně nijak nesouvisely s ochranou soukromého a rodinného života žalobkyně. Navíc se ve věci sp.zn. 7 As 142/2011 jednalo o žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, zatímco v nyní posuzované věci šlo o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání.

[61] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[62] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. května 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu